

Římský klub: Jak se klimatická hysterie využívá k vytvoření globálního vládnutí

 infokuryr.cz/n/2023/05/24/rimsky-klub-jak-se-klimaticka-hysterie-vyuziva-k-vytvoreni-globalniho-vladnuti

kuryr

24. května 2023

Na počátku 70. let se Spojené státy a velká část západního světa propadly do stagflační ekonomické krize. Nixon s pomocí (nebo možná pod vedením) Federálního rezervního systému zcela pozvedl dolar ze zlatého standardu v roce 1971, což nakonec eskalovalo inflační tlaky. Poválečný boom v Evropě náhle skončil, zatímco ceny amerických komodit (a ropy/benzinu) raketově rostly až do let 1981-1982, kdy Federální rezervní systém zvýšil úrokové sazby na přibližně 20 %, což vyvolalo záměrný pokles recese.

Zajímavé je, že MMF vytvořil systém SDR v roce 1969, těsně předtím, než byl zrušen zlatý standard (stejný SDR, který MMF plánuje použít jako základ pro globální mechanismus digitální měny). A Světové ekonomické fórum bylo založeno v roce 1971.

Toto období je ve filmech často vykreslováno jako šťastná éra diskotéky, drog, hippies a rock'n'rollu, ale ve skutečnosti byla počátek sedmdesátých let počátkem konce Západu – to byl okamžik, kdy byly sabotovány naše ekonomické základy. a bohatství střední třídy pomalu, ale jistě rozkrádala inflace.

Uprostřed této ekonomické „nevolnosti“, kterou Jimmy Carter později nazval „krizí důvěry“, Organizace spojených národů a s ní spojené globalistické skupiny kulatého stolu tvrdě pracovaly na vytvoření plánu, jak přesvědčit obyvatelstvo, aby ukončilo globální centralizaci moci, aby přijalo Jejich cíle byly poměrně jednoznačné.

Oni chtěli:

- Důvod pro státní kontrolu populace.
- Síla omezit průmysl.

- Síla řídit výrobu energie a diktovat zdroje energie.
- Síla kontrolovat nebo omezovat produkci potravin a zemědělství.
- Později definovaná schopnost mikrořídit život jednotlivce ve jménu „většího dobra“.
- Socializovaná společnost, ve které je opuštěno individuální právo na vlastnictví.
- Jeden světový ekonomický systém, který by řídili.
- Systém jedné světové měny.
- Jedna světová vláda ovládající několik samostatných regionů.

Jeden z nejvíce odhalujících citátů na pořadu jednání pocházel od náměstka ministra zahraničí Clintonovy administrativy Strobe Talbota, který řekl časopisu Time: „V příštím století budou národy, jak je známe, zastaralé:

„V příštím století budou národy, jak je známe, zastaralé; všechny státy budou uznávat jedinou globální autoritu... Takže národní suverenita nakonec nebyla tak skvělá myšlenka.“

Abych pochopil, jak agenda funguje, rád bych citoval citát člena globalistické Rady pro zahraniční vztahy Richarda Gardnera z článku v časopise Foreign Affairs z roku 1974 nazvaného „The Hard Road to World Order“:

Stručně řečeno, „Dům světového řádu“ bude muset být postaven zdola nahoru, nikoli shora dolů. Bude to vypadat jako jeden velký „řvoucí, hučící nepořádek“, abychom použili slavný popis reality Williama Jamese, ale uhýbání kolem národní suverenity, její nahlodání kousek po kousku, dokáže mnohem víc než staromódní frontální útok.

Jinými slovy, globalisté věděli, že postupné změny jsou jediným způsobem, jak dosáhnout mocenské struktury jednoho světa, která bude vládnout OTEVŘENĚ, spíše než skrývat vládu elit za tajné organizace a loutkové politiky. Chtějí globální impérium, ve kterém

se stanou pomazanými „králemi filozofů“ popsanými v Platónově republice. Jejich narcistická ega si nemohou pomoci, ale touží po obdivu mas, které je tajně nenávidí.

Ale i když se postupně pohybují, vědí, že pokud budou naše svobody narušeny, veřejnost plán prohlédne a bude se bránit. Vybudovat impérium je jedna věc, udržovat ho druhá. Jak by se globalisté mohli vymanit ze svého autoritářského šatníku, odstranit individuální svobody a ovládnout svět bez povstání, které je nakonec zničí?

Takový plán může fungovat pouze tehdy, pokud lidé, pěšáci této říše, OVLÁDAJÍ své vlastní otroctví. Veřejnost by musela být přesvědčena, aby považovala otroctví za vážnou povinnost a otázku přežití nejen pro ně samotné, ale pro celý druh. Pokud se proti tomu někdo vzbouří, úl by ho viděl jako monstrum. Pokud by se vzepřel mocenské struktuře, ohrozil by celý kolektiv.

Tak vítězí globalisté. Nejen pro dnešek, ale navždy, protože už by nezbyl nikdo, kdo by se jim postavil.

Tento typ psychologické války jsme okusili během pandemického zděšení, kdy nám všem bylo řečeno, že virus s nepatrnou úmrtností 0,23 % bude stačit k tomu, aby zničil velkou část našich lidských práv. Naštěstí se našla dostatečně velká skupina lidí, kteří mandátům a pasům vzdorovali. Jak již bylo řečeno, ve hře je mnohem větší „vyšší dobro“, které se globalisté snaží využít, totiž takzvaná „klimatická krize“.

Aby bylo jasno, existuje NULA důkazů o tom, že by klimatická krize byla způsobena umělým uhlíkem nebo emisemi skleníkových plynů. Neexistují žádné jevy počasí, které by byly neobvyklé vzhledem k historické klimatické historii Země. Neexistuje žádný důkaz pro teorie „bodu zvratu“ ohledně teplot. A teploty na Zemi se za posledních 100 let zvýšily o méně než 1 °C. Oficiální teplotní

záznamy sahají až do 80. let 19. století a právě tento úzký časový rámec používají OSN a vládou financovaní klimatologové jako referenční bod pro svá tvrzení.

Proč se jedná o podvodnou vědu, vysvětlují ve svém článku *The Gas Spove Scare Is A Fraud Created by Climate Change Authoritarians*. Jde o to, že OSN propagovala hysterii kvůli falešnému scénáři soudného dne, stejně jako WEF a WHO propagovaly hysterii a strach kvůli nehrozbě, jako je Covid. A vše začalo na počátku 70. let se skupinou napojenou na OSN, Římským klubem.

Přinejmenším od roku 1972, kdy Římský klub zveřejnil článek s názvem *Hranice růstu*, plánují globalisté využít environmentalismus jako záminku k centralizaci. Díky financování omezené studie průmyslu a zdrojů ve společném projektu s MIT se zdálo, že výsledky jsou na skladě dlouho předem – pokud národy a jednotlivci neobětují svou suverenitu, konec planety se blíží. Jak výhodné pro globalisty, kteří studii financovali...

O dvacet let později vydali knihu s názvem *První globální revoluce*. V něm konkrétně diskutují o využití globálního oteplování jako prostředku k vytvoření nadnárodní vlády:

„Hledali jsme společného nepřítele, proti kterému bychom se mohli sjednotit, přišli jsme s myšlenkou, že znečištění, hrozba globálního oteplování, nedostatek vody, hladomor a podobně by se do toho vešly. Společně a ve svých interakcích tyto jevy skutečně představují společnou hrozbu, které musíme všichni společně čelit. Ale nazveme-li tato nebezpečí nepřítelem, padneme do pasti, před kterou jsme varovali před zaměňováním příznaků za příčiny. Všechna tato nebezpečí jsou způsobena lidskými zásahy do přírodních procesů a lze je překonat pouze změnou postojů a chování. Takže skutečným nepřítelem je lidstvo samo.”

Tím, že učinili samotnou existenci lidstva velkou hrozbou, chtěli globalisté přimět veřejnost k myšlence udržet se na uzdě. To znamená, že veřejnost musí obětovat své svobody a podrobit se kontrole, protože věří, že lidský druh je příliš nebezpečný na to, aby umožnil svobodu.

Následující zpravodajský program australské veřejnoprávní služby byl vysílán v roce 1973, nedlouho po založení Římského klubu. Je to úžasně přímočaré o cílech organizace:

Watch Video At: <https://youtu.be/cCxPOqwCr1I>

Co můžeme z této mise a jejího poselství vyvodit? Globalisté chtějí především dva konkrétní výsledky: Chtějí konec národní suverenity a konec soukromého vlastnictví prostřednictvím společensky prosazovaného minimalismu. Úplně stejné cíle, které Římský klub formuloval v 70. letech, jsou dnes hnací silou politik OSN a Světového ekonomického fóra. Koncept „sdílené ekonomiky“, který Klaus Schwab a WEF často hrdě propagují, nevymysleli oni, ale Římský klub před 50 lety.

Je to sebenaplňující se proroctví: půl století stráví vymýšlením krize, děsem veřejnosti a pak nabízením samotných řešení, která se před desítkami let rozhodli prosadit.

Koneckonců, klimatická agenda nemá nic společného s ochranou životního prostředí a vše souvisí s ekonomikou. Plán začal uprostřed velmi reálné stagflační krize, ve chvíli, kdy se střední třída nejvíce obávala budoucnosti a ceny stoupaly. Tato krize nebyla způsobena nedostatkem zdrojů, ale špatným řízením finančního systému. Není náhodou, že vrchol globálního oteplování dnes nastává právě ve chvíli, kdy nás čeká další stagflační katastrofa.

Římský klub je nyní pouhou skořápkou své bývalé slávy, naplněnou nafoukanými hippies, s největší pravděpodobností proto, že roli, kterou skupina dříve hrála, převzala OSN a další globalistické think-tanky. Stín původního klubu je však všudypřítomný a jeho strategie strašení klimatu se právě nyní uplatňuje, aby ospravedlnila rostoucí státní represe vůči energetice a zemědělství.

Pokud se nezastaví veřejnost, stanou se totalitní uhlíkové mandáty normou. Příští generace žijící v umělé chudobě bude odmala učena, že globalisté zachránili svět před katastrofou, která se ve skutečnosti nikdy nestala. Bude jim řečeno, že zotročení lidstva je něco, na co lze být hrdí, dar, který udržuje druh naživu, a že každý, kdo toto zotročení zpochybňuje, je sobecký padouch, který usiluje o zničení planety.

